

El davantal i les maduixes

(contes d'infants)

La vella, molt vella, portava un feix de llenya, a coll: la neta, molt menuda, un cistell de maduixes.

pel mateix camí d'ailes ^{mirant} ~~devallava~~ ^{avall, saltava} un reguerol d'aigua de neu, que brillava de tots colors el reflexar el cel i les rames noves dels arbres.

— Que'm ~~van~~ donaran?, a vila, del meu cistell de maduixes? — va dir ella

— Els diners per a comprar-te un davantal i unes espadnyes.

— i a vos, del vostre feix de llenya.?

— També els diners per a les espadnyes i el davantal.

— doncs...digue'm padrina.? perquè no'ls hi porteu maduixes..?

Ella va mig riure: massa sabia que no tot eren coses boniques, i flai-
roses, i virolades, en aquest món. Mes, no va pas ^{volquer} ~~suplicar~~ contestar-li.

En ser a vila, la nena va seure's en el banc de mercat, molt quieta, amb el cistelló de maduixes al peu; mentre la padrina portava el seu feix de llenya a la fléca.

Dos dinerons de plata n'hi varen donar, de les maduixes: la vella
va portar-ne altres tants, del seu feix de lleny. I amb els quatre di-
nerons, junts, ieren ~~un~~ cap a les parades de ~~Netes~~. *fira*.

El vent feia voleiar les robes, amb alegria de banderes en tarda de fes-
ta: els ulls de la nena les seguïan en l'aire, cercant. hi aquell ^{presumit} ~~escaient~~
devantal, que auria per anar mudada, a missa major, i a balles. Va tro-
var-lo tot seguit. gra d'un ramejat de roses rosa i carmesí, que talment
flairaven de tant ^{vives} ~~naturals~~ com eran.

- Padrina. ? aquest...?

- Aquest.

Va provar-se'l tot saltironant. ! Que be li esqueia...!

- ...i per vos. ? Padrina...?

-lla no va dir un mot, i ~~va~~ senyalava al marxant un altre que n'hi havia,
color de terra, color de fulles mortes i de núvols baixos..

- Padrina...? aquest...!?

- Aquest.

La nena no va gosar dir res: s'en tornaren poc a poc, no pas *tot* lo

alegre qu'ella hauria volgut: que semblava talment, que dins la seva petita animeta, la alegria voladissa, del seu devantal, tant escaient, havia perdut claror, al ~~devantal~~ reflex del devantal, lleig i brú, de la padrina.

La Padrina. -(aquestes velles, tan velles, llegeixen en la animeta dels infants, com en un llibre.)- la padrina li ~~va~~ ~~va~~ ~~va~~ ~~va~~ pregunta:

- que no estás contenta, del devantal; menuda..?

- del meu, si:.. Mes..? i el vostre...?

I ella, somriguent dolçament.. "-es que el teu l'has comprat amb els diners de les maduixes,, i el meu era d'un feix de ^{braques} llenya morta.."

====

Miquel de P A L O L

=====